

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ P. ADAM

Ο ΜΠΟΓΙΑΣ

ΟΝ ἔθλεπα νά περποτάρη, μὲ δψι χαμένη, πηδώντας στὶς κοτρώνες οὖν κοστίκι. Ετχε μούτρο όγριο, θλέμμα θλοσυρό. Θύμιζε πολὺ τὴν ἀγριωπή μορφή του ίσούδα, δπως τῇ ζωγραφίζουν τὸ δρόβδοξα εἰκονίσματα.

“Ημουνα σένος στὸν τόπο καὶ οἱ χωράπτες τῆς Κορισκῆς είνε λιγόλογοι με τοὺς ξένους;

Τοῦ κάκου τέντωνα τὸ αὐτί μου ὅταν ἄκουγα τὶς γυναῖκες κάτι νά λένε μεταξὺ τους ή σάνι μουρούριζαν οἱ ἄνδρες στὸ καπτηλό.

“Οταν ρωτώνεις γιατὶ κανένας δὲν πηλησάει στὸ σπίτι του σὲ ἀπόστασης κατόπιν πού δέρανε σ’ δόλο τὸ τόπο.

Είχα μάθει μονάχα πώς τὸ δόνομά του ήταν Τόνιο Τζεντίλε, μαζὶ τῷ γιατὶ τὸν λέγαν «Μπόγιας», αὐτὸς ποτὲ δὲν θά τὸ μάθαινα, ἀν δὲν ἔδινα δύο-τρια ποτηράκια κρασί στὸν Τζοθάνι, τὸν θαρκάρη.

“Οσο ἐπινε, τόσο λυνόταν η γλώσσα του:

—Κακό πράμα τὸ κρασί, ἀφέντη... Αὐτὸς φταίει, ἀν δὲν γιασά είνε σήμερα «Μπόγιας».

Πρέπει νά χτυπάπι κανεὶς τὸ σίδερο, δσο είνε ζεστό, γι’ αὐτὸς κι’ ἔγω ἐβιαστὸν τὸν Τζεθάνι νά μιλήσῃ.

—Δέν τὴν λένε τὴν ιστορία του, ἀφέντη, γιατὶ κανένας δὲν μπορεῖ νά τὴν πη.. Απ’ τὸν καρό πού φάντηκε η θεντέπα σ’ δόλο τὸν ήτοι ἀπ’ τὸν Κάρο Κόροσ ήσαμε τὸ Μπονιφάτιο, δέν ξανάγινε ποτὲ τέτοια ντροπή, τέτοια τρομαχήτη ἀτιμία. Καὶ τὸ κρασί ήταν ή αιτία ἀφέντη, τὸ κρασί... Ή θεντέπα θάστατε ἀπό χρόνια ἀνάμεσα στὸν Τζεντίλε καὶ τοὺς Καστανόβα Κανένας δὲν έρεψε ποιά ήταν ή ἀφορμή της... Γυναίκοδούλειά:... Προσθολή:... Μὰ ἀπὸ χρόνια τὸ χωρίο παράστεκε σὸδ ματωμένο ἔξοντωμα τῆς μιᾶς φαμίλιας τὸ πήν τὴν ἀλλη...

—Ἐγώ χωμάτια, σάν νδνε τώρα, τὴ μέρα ποιερον πνιγμένο στὸ αίμα τὸν πατέρα Καστανόβα ποῦχε τὰ τέσσερα ἀγόρια. Εὔπιπηση διο τὸ χωρίο, δπ’ τὸ ὄγριο οὐδηστάχτη τῶν νυναικῶν κι’ ἀπ’ τὰ θερειά τους μωιρολόγια... Καὶ καταριόταν ή μάνια τὰ παιδιά της, πού τέσσερα αὐτά δὲν φάντηκαν ἀξια να σώσουν ἀπ’ τὸ χαμό τὸ γέρο της.

—Μὰ δὲν θά τὴ γλύτωναν φτινά οἱ Τζεντίλε. Τέσσερα χρόνια ήσαν οἱ Καστανόβα: Τέσσερες ἀντοῖς ἀποφασίσανενούν...

—Στὸ χωρίο δὲν τοὺς ἀγοτούσανε τοὺς Καστανόβα. Πίνανε πολὺ κρασί κι’ δλοι ζέρουσε πώς γιὰ τὴν άξια θεντέπα δὲν πρέπει νά γίνεται κανεὶς τύφλας με τούμον.

—Τὸ δράματα έχουν ἀπάντω χαραγμένη τὴν εικόνα τ’ «Αη-Γιώργη καὶ γε’ αὐτὸς εἶνε ἄγιος κι’ η θεντέπα.

—Τὸ τέσσερα παλλήκαριά ὥρκιστηκανε πάνω στὸ πτῶμα τοῦ πατέρας νά πάρουν ἐκδίκησην. Τὸ αίμα ζητάει αίμα. Πώς θὰ σύχαζε τὸ Ισκιος τὸν γέρον διν ζούσαν τὸ φονητός θου.

—Ετοι στειλανε στὸν Τζεντίλε τὸ πράτο μήνυμα. Καὶ τὰ τέσσερα ἀγόρια σκοτώσανε τὸν μεγάλο γυιό τῶν Τζεντίλε, τὸν Μπαρτόπουτο.

—Ο γέρο-Τζεντίλε δὲν εἶπε τίποτε. Δάκρυ δὲν έχυσε σὰν νεκροφίλησε τὸ γιον του. Μόνο πήρε παράμερο τὸ στερνήγνυτό του καὶ τούπε: —«Τόνιο, ή κλάψεις εἶνε γιὰ τὶς γυναῖκες. Έμεις έρευναν ἄλλη δουλειά. Τὸ αίμα γυρεύει αίμα. Πάρε τὸ τουφέκι του ἀδρέφουν σου καὶ κάνε τὸ λογαρισμό σου. Αὐτὸς εἶνε τέσσερες, ἐμεῖς είμαστε δύο κι’ ἔγορος, μά δοσ ζῆ κι’ ζνας Τζεντίλε δὲν πρέπει νά θυγάλουνε τὰ μαύρα ή γυναῖκες τῶν Καστανόβας.»

—Καὶ δὲν τὰ θυγάλωνε πειά. Ούτε στὸ ξένο σπίτι, ούτε καὶ σ’ σλλο. Οι Τζεντίλε σὲ λίγες μέρες έμπερδεύσανε τὸν μεγάλο Καστανόβα.

—Ο Ισκιος τοῦ Μπερτούτσο γυρεύει κι’ δλλο αίμα, Τόνιο. Μόνο σὰν θαφτούνε δλοι στὸ χώμα. Θερήρη άναπταψε δι Ισκιος του...

—Ετοι ἔλεγε κάθε μέρα δι γέρο-Τζεντίλε, δσο πού έφτασε δι θεριστής.

—Εν’ απομετήμερο, οἱ Καστανόβα, τύφλα κι’ οἱ τρεῖς στὸ μεθόσι, κατέβαναν ἀπ’ τὸ χωράφι τους νά πάνε στὴ χώρα. Τὴν δῖσι ὥρα, δι δαύμονας, φαίνεται μιλύγασε τὸ δλογο τῶν Τζεντίλε κι’ έκοψε τὸ σκοινί του καὶ χύθηκε στὴν πεδιάδα.

—Πίσω δι Τόνιο τὸ κυνήγαυε.

—Οι Καστανόβας—πού νάρη διάσθολος τὴν ψυχή τους καὶ πού δρίσκεται—μ’ δλο τους τὸ μεθόσι, καταλάθανε...

—Κρυφτήκανε μέσα σὲ κάτι θάμνους καὶ στησάνε καρτέρι...

—Νά δι λίγο περνάει δι γέρο-Τζεντίλε μπροστά τους θλαστηράντας τ’ δλογο πού τῶχη πιάσει κείνη τὴ στιγμή δι Τόνιο.

—Τοὺς Καστανόβας δὲν τοὺς είχαν πάρει μυρωδιά κι’ ἀς ήσαν λίγα θημάτα μακρύα τους κρυμμένοι.

—Σάν γυρεύεις θεντέπα, κακό κι’ ἀγιο δι, τι κάνεις... Είσαι διντρας καὶ τὸ δίκηνο σου τὸ παίρνεις μὲ τὸ τουφέκι που. Ο θεός τὴν εὐλογεῖ τὴν θεντέπα... Μή δὲν έστειλε φωτιά στὸν κάψη κείνους ποὺ σταρώσαν τὸ παΐδι του; Κι’ ἀν πάλι σκωτσάθης, κακό κι’ ἀγιο κι’ αὐτό... Μιά ψυχή χρωστάμε στὸν «Αη-Πέτρο» καὶ πρέπει νά τὸν τὴν παραδίνουμε διπ’ τὴ θεντέπα πεντακάσθρη. Μά τοῦτα τὰ γουρούνια οἱ Καστανόβα δὲν τὸ θελουν έτσι. Λές καὶ τοὺς κρυμμένοις...

—Σάν γυρεύεις θεντέπα, κακό κι’ ἀγιο δι, τι κάνεις... Είσαι διντρας καὶ τὸ δίκηνο σου τὸ παίρνεις μὲ τὸ τουφέκι που. Ο θεός τὴν εὐλογεῖ τὴν θεντέπα... Είσαι διπούτης τὸν κάψη κείνους ποὺ σταρώσαν τὸ παΐδι του; Κι’ ἀν πάλι σκωτσάθης, κακό κι’ ἀγιο κι’ αὐτό... Μιά ψυχή χρωστάμε στὸν «Αη-Πέτρο» καὶ πρέπει νά τὸν τὴν παραδίνουμε διπ’ τὴ θεντέπα πεντακάσθρη. Μά τό Βαστιστή, έτσι είπανε. Ετοι δημος τὸ παΐδι τὸ λέω.

—Κυττάει δι γέρος τὸ παΐδι καὶ τὸ παΐδι τὸ γέρο. Πατέρας, πέτς νά μάς σκοτώσουν καὶ τοὺς δυό. Δέν θα βαστάξῃ η ψυχή σου νά μὲ θανατώσης...

—Ηταν δεκάπεντες χρονια τὸ δόλιο...

—Τοῦ Μπερτούτσο δι ίσκιος τηριγυρνάει, Τόνιο, γυρεύει αίμα... Τὸ σπίτι μας δραντίστηκε... Μονάχα ή γυναῖκες θα μελενούν νά σὲ καταπιώνανται... Σκότωσε με, είσαι γένος...

—Πατέρας, δέν μπορώ... Δέν θαστάει ή ψυχή μου... Αυτή σου με... Πώς θες νά μὲ σηκώνων ή γῆς, ἀν κάνω τέτοιο πράματα. Κι’ δι καίνιδέρφο σκότωσε, δχι πατέρα...

—Καὶ μεό στὴν πύρα τοῦ μετημεριοῦ, οἱ τρεῖς Καστανόβα θέπτανε καὶ χαιρόντανε η ψυχή τους...

—Ακούγανε τὸ γέρο νά παρακαλή καὶ τὸ παΐδι ν’ ἀρνιέται... Βλέπανε τὸ γέρο νά φιλη τὰ χέρια τοῦ παΐδιου καὶ με τὸ δάχτυλο στὸ λύκο κατερερόσαν...

—Α’ οι σιγουρά τέτοιο ντροπή δέν ματαγίνηκε στὸν τόπο, ἀφέντη. Απ’ τὸν Κάρο Κόροσ ή σασε τὸ Μπονιφάτιο δὲ ματαγίνηκε ποτές...

—Καὶ τώκανε τὸ κακό τὸ πράμα δι Τόνιο...

—Σήκωσε τὸ τουφέκι του καὶ σημάδεψε τὸ δισπρόμαλλο κεφάλη τοῦ πατέρα του.

—Οι Καστανόβας—πού νά βαστάει γερά δι διάσθολος τὴν ψυχή τους—τὸ δρίσκον νά φύγη κατά πάνε είχαν πῆ: καὶ πήγαν στὴν τάρηα...

—...Τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς τρεῖς διφέντης. Εκλεισαν τὰ παράθυρα τους νά μη εισαναλέουν ποτές...

—Ετοι στειλανε στὸν Τζεντίλε τὸ πράτο μήνυμα. Η ψυχή τους έρευνε τὸ φονητός θου.

—Ετοι θα δι τὸν πῆ δι «Αη-Πέτρος, σάν θδρηθή ή ώρα του κρούση τὴ θύρα πού τὸ Παραδείσου...

—Ψέματα; Μά δις έκανε κι’ δλλοιδιῶς... Ο ίσκιος τοῦ Μπερτούτσο γύρευε αίμα...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΓΑΜΟΣ

—Λουφαλῶς ένιας ἀπὸ τοὺς τοῦ παράξενος γάμους τοῦ κάθουσον ήταν ω’ αὐτὸς ποὺ έγινε στὴ Ζάκωνθο, στὶς 6 Μαρτίου τοῦ 1910. Ήδον ή σηκεική ἀναγγελία τοῦ γάμου αὐτοῦ, ἵπας δημοσιεύτηκε στὴν έφημεια δι τῆς Ζακωνθίου «Ελλάδα» :

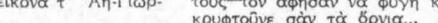
—Τὴν παρελθόμενην Πέμπτην — δηλαδὴ στὶς 4 Μαρτίου — ἐν τῷ χωρίῳ Γαλάρωφ τῆς Ζακωνθού συνήθιθον εἰς γάμου κοινωνίαν δι Παναγιώτης Μανέτας, ἐτῶν 78, καὶ ή Αγγελική Γιαννοπούλου, ἐτῶν 76. Καὶ δὲ μεν γαμέρος ήτο δι οἱ χήρος, δὲ νύμφη δι πατέρα. Εἰς τοὺς γάμους παρέστη δλόκαλη τὸ χωράφι, σύν γυναικὶ καὶ τέκνοις, συνοδεύσαν τοὺς νυμφίους ἐν διαδηλώσει μέχρι τῆς κατοικίας των.

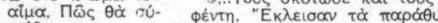
—Είσθε χαμένοι κι’ οι δυό... Μήν κουνηθῆτε...

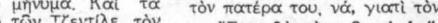
—Οι Καστανόβας—πού νά βαστάει γερά δι διάσθολος τὴν ψυχή τους—τὸ δρίσκον νά φύγη κατά πάνε είχαν πῆ: καὶ πήγαν στὴν τάρηα...

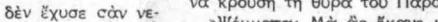
—...Τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς τρεῖς διφέντης. Εκλεισαν τὰ παράθυρα τους νά μη εισαναλέουν ποτές...

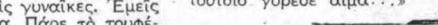
—Ετοι στειλανε στὸν Τζεντίλε τὸ πράτο μήνυμα. Η ψυχή τους έρευνε αίμα...

—Ψέματα; Μά δις έκανε κι’ δλλοιδιῶς... Ο ίσκιος τοῦ Μπερτούτσο γύρευε αίμα...

—Λουφαλῶς ένιας ἀπὸ τοὺς τοῦ παράξενος γάμους τοῦ κάθουσον ήταν ω’ αὐτὸς ποὺ έγινε στὴ Ζάκωνθο, στὶς 6 Μαρτίου τοῦ 1910. Ήδον ή σηκεική ἀναγγελία τοῦ γάμου αὐτοῦ, ἵπας δημοσιεύτηκε στὴν έφημεια δι τῆς Ζακωνθίου «Ελλάδα» :

—Τὴν παρελθόμενην Πέμπτην — δηλαδὴ στὶς 4 Μαρτίου — ἐν τῷ χωρίῳ Γαλάρωφ τῆς Ζακωνθού συνήθιθον εἰς γάμου κοινωνίαν δι Παναγιώτης Μανέτας, ἐτῶν 78, καὶ ή Αγγελική Γιαννοπούλου, ἐτῶν 76. Καὶ δὲ μεν γαμέρος ήτο δι οἱ χήρος, δὲ νύμφη δι πατέρα. Εἰς τοὺς γάμους παρέστη δλόκαλη τὸ χωράφι, σύν γυναικὶ καὶ τέκνοις, συνοδεύσαν τοὺς νυμφίους ἐν διαδηλώσει μέχρι τῆς κατοικίας των.